

SLEPÁ ULIČKA

AGENTKA KAELY QUINNOVÁ

— KNIHA TRETIA —

NANCY
MEHL

SLEPÁ ULIČKA

SLEPÁ ULIČKA

AGENTKA KAELY QUINNOVÁ

— KNIHA TRETIA —

NANCY MEHL

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2020 by Nancy Mehl

Originally published in English under the title *Dead end*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Credit line:

Cover design by Faceout Studio

Cover photo by Arcangel / Ryan Jorgensen

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného
povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie
reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému
ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom –
napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s. r. o., 2024

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-143-5

Túto knihu venujem svojej drahej priateľke
Debbie Dunaganovej.

Biblia hovorí o priateľovi, ktorý je ochotný položiť za vás
aj vlastný život. Tento opis spíňa len málo ľudí, ale Debbie
dokonale vystihuje. Je vernou a nesebeckou priateľkou
mnohým ľuďom a považujem za veľké šťastie,
že patrím medzi nich. Ďakujem Bohu, že ju priviedol
do môjho života. Milujem ňa, Debbie!

PROLÓG

Norman Webber sa nasilu usmial na manželku a snažil sa vyrovnat' s jej ďalším strašným darom. Keď prechádzal hore-dolu po opustenom železničnom dvore, cítil sa ako blázon. Bolo krásne jarné ráno, ktoré by oveľa radšej strávil s priateľmi na golfovom ihrisku. Oni tam už boli, zatiaľ čo on trčal tu a hľadal poklad, ktorý aj tak nikdy nenájde. Nebesá, z ktorej jeho poznámky Rita usúdila, že si na narodeniny želá detektor kovov? Keď si rozbalil najnovší dar, zapíšťala od radosti. Kiežby mu radšej kúpila golfové palice, o ktorých jej už dlho naznačoval, že sa mu páčia.

Rita bola naozaj dobrá manželka, ale za tridsať rokov manželstva mu nedala ani jeden slušný dar. V skrini mal kopy čudných vecí. Spievajúcu rybu, určenú na namontovanie na stenu. Policajný skener – jednoznačne nie niečo, čo by chcel počúvať, keď sa unavený vráti z práce domov. Kľúčenku, na ktorú sa dala nahráť správa. Nikdy sa nevedel rozhodnúť, čo by mal povedať. A prečo by vôbec mal chcieť, aby sa s ním kľúčenka rozprávala? Rita toho nahovorila dosť. Nepotreboval ďalší hlas, ktorý by mu prikazoval, čo má robiť.

Možno najčudnejší dar však bola starožitná nákova. Kedysi sa zmienil o tom, že jeho praprarastárý otec bol kováč, a Rita

hneď kúpila tú nákovu ako poctu jeho dávno mŕtvemu príbuznému. Milé gesto, ale kto, prepánajána, potrebuje nákovu?! A kam by ju mal dať? Nakoniec ju položil na zem vedľa svojho polohovacieho kresla. Na vyriešenie bolesti chrbta, ktorú si spôsobil pri prenášaní tej prekliatej haraburdy, stačili iba tri návštevy u chiropraktika... Teraz mal však aspoň kam postaviť plechovku piva, keď sledoval televíziu. Alkohol mu život s Ritou jednoznačne uľahčoval. Popravde by mu možno väčšmi prospelo, keby sa pridal k anonymným alkoholikom namiesto navštevovania posilňovne, v ktorej mu kúpila členstvo ako dar k posledným narodeninám.

Detektor zapípal. Norman sa zohol a ponoril malú skladáciu lopatku do hliny. Rita sa rozbehla k nemu, aby zistila, čo našiel.

„Čo tam máš, zlatko?“ zadychčane zo seba vyrazila. Blond vlasy mala stiahnuté do chvosta a líca červené od radosti. Zdvihol štvrtú plechovku, ktorú v to ráno vykopal. „Len ďalšiu z týchto.“

Vzala mu ju a vložila ju do vreca na odpadky, ktoré si priniesla so sebou. „Kedysi tu pracovalo veľa ľudí. Ak sa nevzdáme, určite nájdeme niečo naozaj cenné.“

Norman chcel podotknúť, že väčšiu šancu by možno mali v kasíne než na opustenom železničnom dvore, ale Rita si robila veľké nádeje a nechcel ju sklamať. Vzdychol si. Tú šialenú ženu naozaj miluje. Aspoň sa s ňou nikdy nenudí.

„Jednoducho cítim, že nájdeme diamantový prsteň alebo niečo rovnako vzácne,“ vyhlásila Rita vysokým detským hlasom.

Obrátil sa a pozrel na ňu. „Ak túžiš po diamantovom prsteňu, kúpim ti ho. Nemusíme sa hrabať v hline, zlatko.“

Zamračila sa. „Ale my hľadáme *skrytý* poklad. Vôbec netušíme, čo nájdeme. To je predsa vzrušujúce, nie?“

Norman pozrel na vreca s plechovkami. „Iste. Veľmi vzrušujúce.“

Narovnal plec a znovu vykročil. Keď prišiel k plotu, ktorý viedol okolo železničných koľají, detektor sa opäť ozval. Rita ho už nenasledovala; zastala niekoľko krokov za ním. Norman položil detektor kovov na zem a vybral si z vrecka bundy malú lopatku. Keď si kľakol a dal sa do kopania, bol si istý, že čoskoro pridá do ich rastúcej zbierky „pokladov“ ďalšiu plechovku.

O niekoľko minút vstal a obrátil sa k manželke. „Našiel som ten diamantový prsteň, ktorý si chcela,“ oznámil, pričom mal pocit, že každú chvíľu vyvráti raňajky.

Rita zapišťala, zatlieskala a rozbehla sa k nemu.

Norman zdvihol ruku. „Zostaň tam, Rita. A zavolaj políciu.“

Prudko zastala a zmätene naňho pozrela. „Ale nechať si ten prsteň predsa nie je nezákonné.“

Vzdychol si a pustil lopatku na zem. „Je, ak sa ešte stále nachádza na ľudskej ruke.“

JEDEN

Policajný riaditeľ Everett Sawyer stál nad telom, ktoré práve vykopali na starom železničnom dvore, nachádzajúcom sa na sever od mesta. Súdny lekár Jim Arndt kľáčal vedľa mŕtvej ženy a rukami, na ktorých mal natiiahnuté latexové rukavice, opatrne skúmal dôkazy. Vyzerala na dvadsať rokov a mala tmavé vlasy. „Ako dlho je už mŕtva, Jim?“

„Musím ju dostať na svoj pitevný stôl, aby som to zistil presne, ale tipujem, že zomrela pred tromi alebo štyrmi dňami. Možno piatimi.“ Pokrútil hlavou a zdvihol jej ľavú ruku. „Zasnúbená. Pekný prsteň. Aj oblečenie. Toto dievča určite slušne zarábalo. Pravdepodobne pochádzala z dobrej rodiny.“

„Ako to vieš?“ Sawyer bol na spoluprácu so súdnym lekárom zvyknutý, ale Jim ho aj tak ustavične prekvapoval svojimi odbornými znalosťami.

„Prezradili mi to jej zuby.“

Pustil ruku dievčaťa a potom jej rozťahoval pery, kým ich celkom neodhalil. Everett odvrátil zrak. Policajným riaditeľom v Des Moines bol už vyše dvadsať rokov, no pohľad na mŕtvolu ešte stále nedokázal zničiť. Jeden starý detektív, teraz už v dôchodku, mu kedysi povedal, že keď sa pozriete do očí mŕtvych, ste za nich zodpovední. A on cítil dosť veľkú zodpovednosť.

Snažil sa príliš nepremýšľať o živote obetí, ktorých smrť vyšetroval, ale niekedy... Toto dievča bolo mladé. Krásne. Zasnúbené. Takýto koniec si nezaslúžilo.

„A čo je s nimi?“ spýtal sa napokon, lebo vedel, že Jim bude čakať, kým to neurobí.

„Narovnali jej ich. Nedávno. Mala rodičov, ktorí sa postarali, aby dostala zubný strojček.“

Everett sa zamračil. „Dostali sme správu o dievčati, ktoré zmizlo pred niekoľkými dňami. Stavím sa, že toto je ona. Teraz si nespomeniem na meno.“

„Ani ja ti s jej identifikáciou nepomôžem.“ Jim si vzdychol. „Nemá kabelku.“ Váhavo siahol dievčaťu do vrečka nohavíc. Bolo prázdne. Potom vopchal ruku do druhého vrečka a pomaly z neho vybral poskladaný papier. Opatrne ho rozložil. „Žiadosť o povolenie uzavrieť manželstvo. Vyplnená, ale ženínchov podpis chýba.“

„Je tam uvedené meno?“

„Rebecca Jergensová, dvadsaťtriročná. Žila v meste.“

„Áno, to mi znie povedome. Podpísala ju?“

Jim prikývol. „Pravdepodobne bola na ceste za snúbencom. Požiadať ho, aby žiadosť tiež podpísal.“

„Alebo je možno podozrivý.“

„Možno áno,“ zatiahol Jim.

Everett pozrel na dvojicu, ktorá našla telo a teraz sa rozprávala s jedným jeho detektívom. Objav ich zjavne traumatizoval. Muž ustavične mrmlal niečo, čo znelo ako *už nijaké narodeninové dary*, ale nemalo to logiku. Everett to prisúdil šoku.

Pristúpil k Jimovi. „Niečo ťa trápi?“

„Áno.“

„Čo?“

„Tie červené stuhý.“

„Čo? To myslíš vážne?“

Jim oprášil hlinu z topánok obete a odhalil ešte väčší kus červenej stuhu. Potom sa načiahol za niečím vedľa tela a zdvihol to. Ďalšia červená stuha. „Uvoľnila sa, keď tvoji muži vytiahli mŕtvu z tej jamy. Tipujem, že ňou mala zviazané ruky.“

Motýle v Everettovom žalúdku sa zmenili na osy. „Nejaký klaun si o sebe myslí, že je veľmi vtipný.“ Všimol si, že pravú ruku obete ešte stále pokrýva hlina. Jim ju zjavne zatiaľ nepreskúmal.

Muži si vymenili pohľady. Nemuseli nič povedať, aby pochopili, že obaja myslia na to isté. Jim sa napokon načiahol za stisnutou päsťou dievčaťa. Keď ju nasilu otvoril, niečo z nej vypadlo na zem. Opatrne predmet zdvihol a ukázal ho Everetтови. Bol to kúsok skrúteného drôtu.

Everett mal pocit, akoby mu z pľúc vysali všetok vzduch. Mal čo robiť, kým sa mu podarilo odkašľať si a prehovoriť. „Je to naozaj to, čo si myslím?“ Modlil sa, aby sa mýlil.

Jim pozrel na predmet zblízka. Potom zdvihol zrak k policajnému riaditeľovi a prikývol.

„Pravdaže, on to urobiť nemohol,“ trochu roztrasene podotkol Everett. „Sedí vo väzení.“

„To viem. Ale ako by mohol tento vrah vedieť o anjelovi? Tú informáciu ste nikdy nezverejnili, však?“

Everett preňho nemal odpoveď. Odvtedy, čo sériový vrah známy ako Trhan terorizoval mesto Des Moines, prešlo dvadsaťjeden rokov. Ed Oliphant vtedy zabil štrnásť žien – aspoň pokiaľ vedeli. Poľoval v noci, oblečený ako bezdomovec. Hľadal ženy, ktoré by mu prejavili súcit, aby ich mohol odtiahnuť do bočnej uličky alebo opustenej budovy. Raz v noci ho jedno dievčatko videlo, ako vlečie preč ženu. Zmienilo sa o tom rodičom, ale závažnosť jej svedectva si uvedomili až neskôr.

Dievčatko opísalo Eda Oliphanta ako *trhانا*.

Keď jeho rodičia poskytli rozhovor miestnym novinám, médiá začali vrahovi hovoriť Trhan. Potom v jednom článku, ktorý napísali s cieľom varovať verejnosť, istý nadaný behaviorálny analytik FBI predpovedal, že ten muž nielen zmení podobu, ale možno sa začne vydávať rovno za policajta. A presne to Trhan urobil. Keď ho chytili, mal na sebe policajnú uniformu. Krátko po jeho zatknutí zistili zhodu DNA podozrivého s DNA, ktorú našli na jednej obeti, a onedlho objavili za drevným panelom v stene Trhanovho domu skrýšu. Od takmer každej ženy, ktorú zavraždil, si vzal niečo malé na pamiatku.

Oliphant sa priznal ku všetkým vraždám, z ktorých ho obvinili, čím ušetril štátu výdavky na súdny proces. Iowa v súčasnosti nemala trest smrti, a tak sedel vo väzení – odpýkával si doživotný trest bez možnosti prepustenia a veľkodušne dovolil daňovníkom, aby mu platili ubytovanie a stravu. Everettovi to pripadalo nesprávne, no nemohol s tým nič urobiť. Ale aspoň sa skončila Oliphantova vláda teroru. Everett ako hlavný vyšetrovateľ musel často hľadiť do tváří členov rodín, ktorí stratili svojho milovaného. Bola to najťažšia práca, akú kedy robil. Krátko predtým, ako dolapili Oliphanta, dokonca utrpel v dôsledku stresu spojeného s vyšetrovaním prípadu slabý infarkt.

Našťastie sa zotavil a mohol sa vrátiť do práce, ale Everetta ešte stále prenasledovali tváre pozostalých. Popravde si nebol istý, či ďalší prípad sériového vraha vôbec zvládne.

„Kedy ju odveziete?“ spýtal sa.

„Čoskoro. Po príchode do laboratória ju prezrieme trochu dôkladnejšie a po pitve sa vám, pochopiteľne, ozveme.“

„Keď budete pripravení, dajte nám vedieť, aby moji ľudia mohli spracovať miesto činu.“

„Dám. Nechcem, aby mi niečo ušlo. Najmä pri tomto konkrétnom prípade.“

Everett sa chystal pritakať, keď vtom sa objavil jeden jeho muž. Neušlo mu, že tvár strážnika Maloneho má popolavý odtieň.

„Dočerta, čo sa zase stalo?“ zastonal Everett.

„Hm, pane. Našli sme ďalšie telo.“ Hlas mladého policajta znel chrapľavo, nepochybne za to mohol stres.

„Ďalšie telo?“ zopakoval Everett. Čo sa to deje?

„Vlastne... možno ich tam je viac. Oveľa viac.“

Everettovi sa podlomili kolená. *Nie zase. Prosím, Bože, nie zase.*

Zvláštna agentka FBI Kaely Quinnová klikla myšou na ďalší novinový článok. Celé predpoludnie sa hrbila nad pracovným stolom a prezerala si drogové prípady, ktoré vyšetरोvali v rôznych častiach krajiny. Pobočka FBI v St. Louis sa v spolupráci s miestnou políciou snažila zastaviť distribúciu novej nebezpečnej drogy nazývanej flakka, ktorá sa najprv objavila na Floride a odtiaľ sa rozšírila do Texasu a Ohia. Teraz, po niekoľkých prípadoch predávkovania v Missouri, na vyšetrovateľov vyvíjali silný tlak, aby zistili, ako sa sem droga dostala a kto ju predáva.

Flakka spôsobovala vzrušené delírium, ktoré sa prejavovalo halucináciami a paranojou. Okrem toho užívateľa prejavovali až nadľudskú silu, takže na zadržanie človeka, ktorý sa predával, už jeden alebo dvaja policajti nestačili. Flakka sa podobala na soľ do kúpeľa. Keďže droga sa dala prehltnúť, vdýchnuť alebo vpichnúť do žily, na verejnosti ju bolo ľahké skryť. Polícia a FBI spojili sily s DEA a Federálnym úradom pre alkohol, tabak, strelné zbrane a výbušniny vo Fort Lauderdale. Kaely očakávala, že nebezpečná droga sa napokon rozšíri na celom území štátu.

Nahlas si vzdychla. Čo ľuďom v živote chýba, že sú ochotní ohroziť ho, len aby zažili krátkodobé vzrušenie? Pravdaže, odpoveď na túto otázku poznala. Aj ona kedysi hľadala niečo, pre čo by sa jej oplátilo žiť. Našťastie nikdy sa nepokúsila vyplniť prázdnotu drogami. Vyhýbala sa im aj alkoholu, lebo nenávidela pocit, že stratila kontrolu. Kolegovia agenti FBI o nej tvrdili, že je ňou doslova posadnutá.

Pravdaže, keď našla Boha, uvedomila si, že sa to musí zmeniť. Postupne v neho nadobúdala dôveru, ale dôverovať ľuďom ešte stále nedokázala. Rada o sebe hovorila ako o projekte vo vývoji. Bohužiaľ, v niektorých oblastiach sa vyvíjala bolestne pomaly.

Vtom sa jej ruka s myšou zastavila, lebo si všimla článok z Des Moines – mesta, v ktorom prežila detstvo a kde jej otec Ed Oliphant páchal strašné zverstvá v dôsledku zloby, ktorá sa v ňom hromadila ako hnis v zapálenej rane. Nenavštívila ho od svojich štrnástich rokov, keď sa matka presťahovala s ňou a jej bratom do Nebrasky.

V článku písali, že miestna polícia pred vyše dvoma týždňami objavila na opustenom železničnom dvore na predmestí niekoľko tiel. Prvú obeť, ktorú našli, dvadsaťtriročnú Rebeccu Jergensovú, zabili, keď bola na ceste za svojim snúbencom Paulom Weigandom. Plánovali príjemnú večeru v miestnej reštaurácii, kde mal podpísať ich spoločnú žiadosť o povolenie uzavrieť manželstvo. Keď tam neprišla, pokúšal sa jej dovolať, ale márne. Napokon jej zmiznutie oznámil polícii, ktorá však usúdila, že Rebecca si svadbu s ním jednoducho rozmyslela. Jej rodičia a Weigand sa však nevzdali a trvali na tom, že svojho snúbenca by nikdy neopustila.

Polícia napokon spustila po Rebecce pátranie a onedlho nejaká dvojica pomocou detektoru kovov našla jej telo. To viedlo k ďalším strašným objavom.

O počte tiel sa v článku nezmienili, a tak Kaely mohla iba dúfať, že mesto, ktoré kedysi napadlo zlo v podobe jej otca, sa nestalo terčom útoku ďalšieho sériového vraha. Uvažovala o tom, že zavolá na policajné oddelenie v Des Moines, ale aj keby požiadali o pomoc FBI, neposkytla by im ju pobočka v St. Louis, ale pobočka v Omahe, pod ktorú mesto patrilo. Okrem toho, keby sa dozvedeli, že je dcérou Eda Oliphanta... Nuž, určite by ju v Des Moines ani v jeho blízkosti nechceli. Kaely si dva razy zmenila meno, no jej príbeh zakaždým vyšiel najavo. Keď ju vykopli z Quantica, lebo virgínske noviny uverejnili informáciu o jej vzťahu s Trhanom – ktorá podľa jej nadriadených vyvolala priveľký rozruch –, preložili ju do St. Louis.

Tu o ich príbuzenskom vzťahu všetci vedeli, ale správa o ňom už našťastie nevyvolávala senzáciu. Keď k nim prišla, agenti si od Kaely väčšinou udržiavali odstup, no teraz sa k nej takmer všetci správali priateľsky. Vďačila za to najmä zvláštne-
nemu agentovi Noahovi Hunterovi, s ktorým už niekoľko rás pracovala. Presvedčil ich spoločných kolegov, že Kaely Quinnová je normálny človek. Aj keď sa tak vždy necítila, jeho úsilie si vážila.

Minulý rok sa Kaely s Noahom zblížila – viac než s kýmkoľvek iným odvtedy, čo zatkli jej otca. Ale po jednom prípade, ktorý spolu vyšetrovali v Nebraske pred šiestimi mesiacmi, sa k nej začal správať odmeranejšie. Niekoľko rás sa pokúsila ich vzťah napraviť, no aj keď sa ďalej rozprávali a trávili spolu čas, už nikdy sa nevrátil do starých koľají. Kaely vedela, prečo sa Noah na ňu hnevá. Vyčítal jej, že sa správa príliš ľahkomyselne a zbytočne sa vystavuje nebezpečenstvu. Na jeho slovách bol kus pravdy, ale nerobila to zámerne. Poháňala ju túžba nájsť spravodlivosť – bez ohľadu na to, čo pre to musela urobiť. Veď ako by sa mohla držať späť, keď je na svete toľko zla? Nemienila sa zmeniť. Kvôli Noahovi ani kvôli nikomu inému.

Chvíľu si myslela, že ich vzťah sa konečne zlepšil. Pred dvomi mesiacmi ju jej nadriadený Solomon Slattery, zvláštny agent zodpovedný za pobočku v St. Louis, poslal na dovolenku. Tvrdil, že si musí odpočinúť. Dobiť si baterky. Aj keď s ním nesúhlasila, inú možnosť nemala. Solomon jej požičal svoju chatu v Lake of the Ozarks, ale sotva tam prišla, miestna polícia ju požiadala o pomoc pri vyšetrovaní jedného prípadu. Keď ho úspešne uzavreli, Noah sa pripojil ku Kaely a zvyšné dva týždne strávil s ňou. Dobre sa zabávali a Noah jej pripadal uvoľnenejší. To bolo v júni. Ale teraz v auguste mala pocit, že voči nej znovu ochladol.

Solomon sa snažil, aby spolu pracovali vždy, keď to okolnosti dovoľia. V Noahovi videl ochrancu, ktorý Kaely zabráni v tom, aby zašla príliš ďaleko – aj keď zjavne sa mu to veľmi nedarilo. Jej nadriadený si z neznámeho dôvodu vzal do hlavy, že je jeho druhá dcéra – bola to predstava, z ktorej sa ho márne pokúšala vyliečiť.

Kaely si zrazu uvedomila, že obhrýza pero – škaredý zlozvyk. Brat Jason jej daroval súpravu pier s citátmi zo Svätého písma. Toto malo nápis *Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje*. Položila ho vedľa klávesnice a posunula kurzor po obrazovke nižšie. Keď dočítala článok, spojila si ruky za hlavou, oprela sa a zadívala sa na obrazovku počítača. Jedna jej časť túžila zistiť, čo sa deje v Des Moines, ale druhá s tým nechcela mať nič spoločné. Tie spomienky boli ešte príliš čerstvé. Príliš bolestné.

Keď jej zazvonil telefón, od strachu sa mykla, ale potom ho zdvihla. Solomon.

„Potrebujem ťa vo svojej kancelárii,“ vecne oznámil.

Kaely jeho strohosť trochu zaskočila a zmeravela. Mohlo by ísť o Des Moines? Pravdepodobne chcel, aby sa o tých telách dozvedela od neho. Nuž, neskoro.

„Okej, už som na ceste,“ odvetila a ukončila hovor. Potom vstala a z operadla stoličky si vzala bundu. Keď si ju obliekla, uistila sa, že golier je sklopený, a potom si skontrolovala účes. Gaštanové kučery mala stiahnuté v drdole, ale niekoľko pramienkov z neho ako zvyčajne vyklázlo. Premýšľala, či by sa nemala zastaviť na toaletách a opraviť ho, no keď vás Solomon pozval do svojej kancelárie, zamierili ste rovno tam. Pochybovala, že naozaj počíta minúty do príchodu ľudí, ktorých si predvolal, ale ak áno, neprekvapilo by ju to.

Keď prišla na recepciu, jeho sekretárka Grace sa na ňu usmiala. „Čaká na vás,“ oznámila a ukázala na zatvorené dvere Solomonovej kancelárie. Kaely prikývla a vykročila k nim, pričom sa snažila potlačiť obavy. Rýchlo si prihladila nohavice a zaklopala.

„Pod' ďalej, Kaely,“ zavolať na ňu spoza dverí.

Vošla dnu a prekvapil ju pohľad na Noaha, usadeného v kresle pred Solomonovým obrovským pracovným stolom. Vedľa neho sedel ďalší muž. Aj keď ho nespoznala, pripadal jej povedomý a zrazu sa jej zmocnil nepríjemný pocit. Prečo by tak reagovala na neznámeho človeka? Nemalo to logiku. Zdvihla obočie a pozrela na Noaha. Miernym pokrčením pliec jej dal najavo, že netuší, prečo tam sú.

Solomon kývol hlavou na kreslo v kúte. Pritiahla si ho k Noahovi a rýchlo si sadla. Bola zvedavá, prečo ich predvolali. Zhlboka sa nadýchla, aby upokojila svoje podráždené nervy.

„Toto je policajný riaditeľ Everett Sawyer z Des Moines,“ oznámil Solomon.

Kaely zmeravela. „Už si na vás spomínam.“ Vlastný hlas jej znel cudzo.

„Premýšľal som, či sa na mňa rozepamätáte,“ poznamenal Sawyer. „Stalo sa to už dávno. Vtedy ste mali... koľko? Štrnásť rokov? Alebo pätnásť?“

„Štrnásť,“ odvetila, pričom sa snažila udržať svoje emócie pod kontrolou. Obrátila sa a pozrela na Solomona. „Riaditeľ Sawyer bol hlavný vyšetrovateľ pracujúci na prípade... môjho otca.“

Solomon zdvihol husté obočie a preskočil očami na svojho hosta. „Takže s prípadom Eda Oliphanta máte veľa skúsenosti?“

„Áno. Pravdepodobne viac než ktokoľvek iný.“

„Vtedy ste požiadali o pomoc FBI,“ podotkla Kaely.

Sawyer prikývol. „A boli sme vám za ňu vďační. Jeden váš profilér – ospravedlňujem sa, behaviorálny analytik – prišiel s presným profilom, vďaka ktorému sme ho napokon chytili. Myslím, že keby nám vtedy nepomohol, zomrelo by oveľa viac žien.“ Usmial sa na Kaely. „Keď som počul, že ste sa zamestnali v FBI, ulavilo sa mi. Nedovolili ste, aby vás to, čo sa vtedy stalo, zničilo. Namiesto toho ste sa rozhodli bojovať. Bolo to statočné rozhodnutie. Urobili ste dobre.“

Kaely cítila, že sa červená. Everett Sawyer tam bol, keď ju vypočúvali ohľadom otca, a ona ho zaradila medzi ľudí, ktorí ju po otcovom zatknutí vydesili. Bola zmätená a nechápala, čo sa deje. Nepripadalo jej to skutočné. Skôr mala pocit, že prežíva nočnú moru, a nevedela sa dočkať, kedy sa prebudí.

„Ďakujem,“ vyrazila zo seba a pozrela na Solomona. Jeho zvetraná tvár vždy pôsobila dojmom, akoby ho niečo znepokojovalo, no dnes mal pery tuho stisnuté a vrásky okolo očí hlbšie než inokedy.

Kaely čakala, že jej nadriadený niečo povie, ale bol nezvyčajne mlčky. Riaditeľ Sawyer jej odmietal opätovať pohľad a sedel so založenými rukami. Jednoznačne zaujal defenzívny postoj. Mlčanie mužov plnilo miestnosť ako jedovatý plyn, pomaly otravujúci vzduch, ktorý dýchala.

„Čo sa deje?“ spýtal sa napokon Noah. Zjavne bol rovnako zmätený ako Kaely.

Solomon sa zamračil na Sawyera, akoby čakal, že odpovie na Noahovu otázku, ale Sawyer tvrdohlavo mlčal. Napokon sa Solomon zhlboka nadýchol a zadíval sa na Kaely: „Už si počula o telách, ktoré našli v Des Moines?“

Kaely prikývla.

Solomon si spojil ruky a stisol ich, až mu obeleli hánky. „Spôsob spáchania činu je... nuž, rovnaký ako u tvojho otca. Obete našli uškrtené. Ruky a nohy mali zviazané červenou stuhou.“

Kaely sa naňho zamračila. „Je to napodobňovateľ. Tieto fakty boli zverejnené.“ Chvíľu skúmala jeho tvár. Napätie, ktoré si na nej predtým všimla, vôbec nepoľavilo. Bolo v tom ešte niečo. Niečo, čo jej nechcel prezradiť.

„Tak mi to už povedzte,“ netrpezlivo vyhĺkla.

Pozrel na Sawyera a potom sa znovu nadýchol. „Prvá obeť, ktorú našli, držala v ruke kus drôtu.“

„Čo tým myslíte?“ spýtala sa, hoci odpoveď už poznala.

„Drôteného anjela,“ spresnil Solomon, pričom trochu stíšil hlas. „Presne takého, aké za sebou vždy zanechal tvoj otec. Ale túto informáciu sme nikdy nezverejnili.“

„Máte pravdu,“ ozval sa riaditeľ Sawyer. „Ide o napodobňovateľa. Ale tento chlap vie viac, než by mal.“

„Prístup k informáciám o mojom otcovi malo veľa ľudí,“ podotkla Kaely. „Každý, kto bol spojený s jeho prípadom. Polícia. FBI. Úrad súdneho lekára.“

„Za normálnych okolností by som dospel k rovnakému záveru, agentka Quinnová, ale v tomto prípade nie.“

Kaely premýšľala o jeho poznámke. Pripadala jej neveriteľne naivná. Jej otec to mohol prezradiť niekomu vo väzení. „Vravíte, že všetky ženy zaškrtili?“

„Áno. Všetky mali na tele stopy po škrtení. Zlomené kosti v krku. Na všetkých našli aj červené stuhý.“ Pozrel Kaely